

Sygn. akt VIII C 1737/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko A. Z.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1737/18

UZASADNIENIE

W dniu 10 lipca 2018 roku powód Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej A. Z. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 611,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych w pozwie oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że w wyniku kontroli biletowych w pojazdach powoda linii: (...) na odcinku (...) – K. w dniu 23 stycznia 2016 roku, (...) na odcinku P. – (...) w dniu 16 czerwca 2016 roku oraz (...) na odcinku (...) – W. S. w dniu 23 listopada 2016 roku powód stwierdził u pozwanej brak ważnych biletów podróжных uprawniających do korzystania z usług powoda. W następstwie każdego w/w zaistniałego zdarzenia powód wystawił pozwanej wezwanie do wniesienia w terminie 30 dni opłaty dodatkowej w kwocie 200 zł oraz kwoty 3,80 zł tytułem opłaty za podróż. Powyższe roszczenia stały się wymagalne odpowiednio w dniu 23 lutego 2016 roku, 17 lipca 2016 roku i 24 grudnia 2016 roku. Pomimo wezwania do zapłaty, pozwana nie uiściła kwoty dochodzonej pozwem.

Postanowieniem z dnia 26 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. **(pozew k. 3-5v, postanowienie k. 6)**

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 8)**

Na rozprawie w dniu 23 stycznia 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwana nie stawiła się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania,

nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny. **(wzmianka o wydaniu wyroku zaocznego k. 25)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 stycznia 2016 roku poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii (...), w dniu 16 czerwca 2016 roku poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii (...) oraz w dniu 23 listopada 2016 roku poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii (...), pozwana zawarła umowy przewozu z (...) Spółką z o.o. w Ł., która wykonywała zadania zlecone przez Gminę Ł. w zakresie lokalnego transportu zbiorowego. Pozwana nie uiszczała opłaty za powyższe przejazdy i nie skasowała biletu. W trakcie w/w podróży pozwana została skontrolowana przez kontrolera biletów, który w związku ze stwierdzonym za każdym razem brakiem biletu, wystawił każdorazowo na pozwaną wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w wysokości 200 zł oraz opłaty za podróż w wysokości 3,80 zł, zgodnie z właściwą uchwałą Rady Miejskiej w Ł. oraz przepisami porządkowymi lokalnego transportu zbiorowego w Ł.. Wskazane opłaty podlegały uiszczeniu na rzecz powoda w terminie 30 dni. **(okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na przedawnienie dochodzonych roszczeń.

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321) do dnia 9 lipca 2018 roku (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2018, poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, a ponadto zgodnie z przepisem art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej (to jest Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (to jest w znowelizowanym brzmieniu). Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku, także w sprawach wszczętych przed tym dniem, a dotyczących roszczeń przysługujących przeciwko konsumentom.

Roszczenia dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia są roszczeniami majątkowymi przysługującymi przeciwko konsumentowi, a zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (Dz.U. 2015, poz. 915, j.t.) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsiębiorcą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany

w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Roszczenia dochodzone przedmiotowym powództwem stały się wymagalne najpóźniej w dniach – odpowiednio: 23 lutego 2016 roku, 17 lipca 2016 roku i 24 grudnia 2016 roku, zgodnie bowiem z treścią § 9 ust. 2 uchwały nr XXXI/551/12 Rady Miejskiej w Ł. z dnia 25 stycznia 2012 roku w sprawie ustalenia opłat za usługi przewozowe lokalnego transportu zbiorowego w Ł. (Dz.Urz. Woj. (...) 2012, poz. 517 ze zm.), opłata dodatkowa podlega zapłacie w terminie 30 dni od daty wystawienia dokumentu zobowiązującego do jej uiszczenia, zaś dokumenty takie zostały wystawione w dniach: 23 stycznia 2016 roku, 16 czerwca 2016 roku i 23 listopada 2016 roku.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 1 roku od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. Powód wystąpił z pozwem o zasądzenie powyższych roszczeń pieniężnych dopiero w dniu 10 lipca 2018 roku, a zatem po upływie rocznego terminu przedawnienia każdego z roszczeń, który upływał odpowiednio w dniu: 23 lutego 2017 roku, 17 lipca 2017 roku i 24 grudnia 2017 roku.

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał by pozwana zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób także uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c. W ocenie Sądu, powód nie powinien powoływać się ani na okoliczność, że termin przedawnienia jest roczny, ani na okoliczność, że od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia nie upłynął długi czas, gdyż niweczyłoby to cel instytucji przedawnienia oraz wolę ustawodawcy by ów termin był krótki dla tego rodzaju roszczeń z umowy przewozu, zwłaszcza, że jak wiadomo Sądowi z urzędu w wielu innych sprawach sądowych powód dochodzi swoich roszczeń dochowując terminu, zaś w sprawie nie stwierdzono by zachodziły jakiegokolwiek wyjątkowe okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym nie stwierdzono by miała na to jakiegokolwiek wpływ sama zobowiązana.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150).

Mając zatem na uwadze treść przepisu art. 117 § 2¹ k.c., Sąd oddalił powództwo w całości, jako że dochodzone roszczenia uległy przedawnieniu, co Sąd był obowiązany rozważyć z urzędu, zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.